

drevr Penge, og at dette har en stor Indflydelse paa vor Finantsvæsen, behøver jeg ikke at sige. — Det Forste, vi møde paa vor Finantslov, naar vi kaste Diet paa den, er Domainerne. At den budgetterede Indtægt af disse er gaaet lidt ned, er jo en ligefrem Følge af, at vi, naar vi sælge vore Domainer, ikke kunne faae Indtægter af dem, medens vi faae Erstatning derfor paa anden Maade. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Bedkommende mener, at vor nuværende Finantsminister fortjener vor Tak og Paaskjønnelse for den Beredvillighed, hvormed han er gaaet ind paa Noget, som saa tidt har været udtalt her i Thinget, nemlig at afhænde af disse Eiendomme, hvad vi kunne faae nogenlunde betalt. Dette gjælder tildeels om Skovvæsenet, og jeg haaber, at den høitærede Minister, saavidt det nogenlunde lader sig gjøre, vil fortsætte i det samme Spor. Jeg er ingenlunde fjende af Skovene, men jeg holder ikke af, at Staten skal befatte sig enten med Skovbrug eller med Landvæsen, naar det kan undgaaes. Jeg har en ganske anden Mening om dette Punkt end om det, jeg nys nævnte. Sernbaner og Militaaretater ere Noget, som ikke Enhver kan bestyre, men der er Mange, som kunne bestyre Landeieendomme og Skove, uden at de behøve at bestyres fra Statens Side. Det forekommer mig, at den Tanke, som min ærede Ven her foran mig (Berg) forleden Dag fremførte, er en saadan, som muligviis kunde anvendes med Held. Udbyttet af Skovene er for ringe. Naturligviis er der en Mængde Strækninger, som give meget ringe Udbytte, ja næsten 0; men der er dog mange af Stats-skovene, som have en udmærket Jordbund, og naar de gennemsnitlig kun give 3 Rd. eller lidt derover pr. Tde. Land i Nettoindtægt, er dette for lidt; en privat Mand vilde kunne faae Mere. Det er allerede nævnt af den ærede Taler, som jeg nys omtalte, at over Halvdelen af Bruttoindtægten gaaer til Udgifter, men dette seer ikke meget lysteligt ud.

Der er idetmindste hos mig ingen Tvivl om, at det vilde være en heldig Finantsoperation for Staten, om saa Regel som muligt af, hvad der hører til Landbrug og Skovvæsen, kommer i privat Eie. — Om vore Lyfthøve skal jeg ikke tale videre. Det er værdifulde Eiendomme, og deres Indtægter og Udgifter balancere paa Lidet nær; men jeg kan dog ikke tilbageholde den lille Bemærkning, at jeg ikke kan nægte, at der, naar jeg engang imellem gjør en lille Tour ud til Dyrehaven og Klampenborg, hver Gang beredes mig en Sorg, idet det nemlig forekommer mig, at meget værdifulde Strækninger ligge saa øde og forladt hen, at det næsten seer ud, som om de i flere Aar ikke havde været i nogen Mand's Eie. De ere saa overvældede af Vand, Suurhed og Forsømmelighed i alle Retninger, at der ikke kan groe Græs, men kun Møs paa dem. Nu veed jeg vel, at det ikke er godt for Skovkulturen, at Dyrene gaae løse om i Frihed, idet de æde de unge Planter bort; men det skadelige Vand og Suurheden forekommer det mig dog maatte kunne holdes borte. Dette er vel Enkeltheder; men da det saa tidt er faldet mig i Dinene, har jeg ikke kunnet undlade ved denne Leilighed her at fremhæve det. — Hvad vore Lyfthaver angaaer, have de ofte været paa Bane her, og i Genhold til, hvad jeg ved en lidtligere Leilighed har tilladt mig at yttre, troer jeg at burde udtale en Tak til den høitærede Indenrigsminister, — jeg veed ikke, om det er den nuværende eller den foregaaende — og til Kjøbenhavns Commune. Man er nemlig nu bleven enig om at give Slip paa en Indtægt for Kjøbenhavns Commune af Rosenborg Have af, saavidt jeg veed, 1100 og nogle og 40 Rd. som Grundskat af Rosenborg Have, under Betingelse af, at den fremdeles kan benyttes og være tilgængelig efter de hidtil gjældende Regler. Jeg troer, at hvorvel det ikke er noget Punkt, som er af stor Betydning, bør det dog ikke undgaa Opmærksomheden. Jeg haaber, at den nuværende høitærede Indenrigs-